

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: M. K.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2006, č. j. 14 Az 425/2003 - 26,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3713/VL - 19 - 12 - 2003 ze dne 20. 8. 2003, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel především skutečnost, že soud neprovedl výslech jím navrženého svědka Y. S., aniž by toto jakkoliv odůvodnil. Stěžovatel dále uvádí, že v domovské zemi se dostal do potíží, neboť jeho manželka jej vydírala prostřednictvím osob ze zločineckých struktur. Dle jeho názoru patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, je těmito strukturami pronásledován a domovský stát tuto situaci toleruje. V postupu soudu shledává za těchto okolností nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatel se dovolává čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Dále stěžovatel uplatňuje námitku nedostatečného dokazování ve věci, s tím, že jako účastník azylového řízení měl jen omezené možnosti pro zajištění důkazů o svých tvrzeních. V závěru stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s posouzením neexistence překážek vycestování. Odkazuje přitom na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2004. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku.

Krajský soud v Ústí nad Labem po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými kasačními námitkami. Stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejprve k námitce neprovedení navrhovaného výsledku svědka Y. S.: tato skutečnost nebyla uplatněna v žalobě, ani při jednání před krajským soudem (jak vyplývá z protokolu o jednání). Taková námitka je pak nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a nemůže být věcně projednána.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzeným nesprávným posouzením právní otázky krajským soudem. Stěžovatel patří dle jeho názoru do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, je těmito strukturami pronásledován a domovský stát tuto situaci toleruje. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, tzv. „nečleny zločineckých struktur“, nelze považovat za sociální skupinu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu (viz rozhodnutí publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 401/2004). Za této situace proto žalovaný správní orgán, a následně ani krajský soud neměly povinnost zjišťovat důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud tedy v souladu se svou dřívější rozhodovací praxí v posouzení věcné stránky případu pochybení neshledal, navíc v části tohoto žalobního bodu, která odkazuje na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, nutno podotknout, že se nejedná o zákonný dokument, jímž jediné jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný

dokument doporučující povahy. V tomto směru lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Azs 124/2005. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění stížního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Dále stěžovatel uplatňuje řadu námitek ve vztahu k údajnému nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí a nedostatečnému dokazování ve věci, s tím, že jako účastník azylového řízení měl jen omezené možnosti pro zajištění důkazů o svých tvrzeních. K těmto námitkám procesního charakteru, které se v nepříliš konkretizované podobě prolínají celou kasační stížností, je třeba nejprve konstatovat, že jsou značně nejasné - chybí zde podstatná náležitost: uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány dopustit, s odkazem a vazbou na konkrétní údajně nedostatečný, či vadně zjištěný skutkový stav. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek č. j. 2 Azs 92/2005. K vlastní argumentaci stěžovatele vůči procesním náležitostem a úplnosti podkladů lze pro úplnost odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 223/2004 nebo 5 Azs 22/2003 - 41.

V závěru stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s posouzením neexistence překážek vycestování. Odkazuje přitom na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2004. K námitce nesprávného posouzení existence překážky vycestování uvádí Nejvyšší správní soud v souladu se svou dosavadní judikaturou (např. rozsudek č. j. 3 Azs 160/2004), že v případě, kdy Ministerstvo vnitra rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu, je výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu výrokem nadbytečným. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 zákona o azylu, neboť za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Rozhodl-li správní orgán tak, že žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 zákona o azylu, nemohl již tuto dále posuzovat podle ustanovení § 12, tudíž ani podle ustanovení § 13, resp. § 14 zákona o azylu, a v důsledku toho ani podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

